

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Váróterem

(Szigeti Jenő emlékének)

„... légy szobra annak,
ki az opálfelhőkön ül,
s lába alatt a tiport kígyó.”

(Jánosy István)

Egy kicsit lassítani kellene.
Megpihenni, hisz elkészült már
a gigantikus mű, a hatalmas érték,
de te csak annyit mondtál: „a vonatos versedhez
tedd még hozzá;
majd a nagy váróteremben kipihenem magam.”
Nem valami élettelen,
halvány párák a tükörből,
határozott kontúrjaid
élesednek bennem, még a
távoli múltból is, amikor
sínre tetted ilyen-olyan
gondjaim a mellékvágányról,
hogy valamiféle egyensúly mentén
élhetőbbek legyenek
a hit hétköznapjai.
Szerzői estek, gondolatcserék,
verscserék, felolvasóestek.
És láng.
„Láng volt az élet,
és lomb a remény.”
A remény
a mindenségre felfűzött,
hullámokon sodort tovább
a napi feljegyzések
élő közelében.
Mert mindegyik cetli bizony
arany meg gyémánt.
Apró kis üzenetek,
az ő üzenetei,

Aki ágyba hozza reggelinket,
ami keserű, mint az epe.
Ez a menü mindig: test és vér.
Az a megsokasított kenyér.
Bíborlepel rejti
elhengerített kőszívünk.

A reggeli nap sugarában
porszem táncol,
szabadultan a pókhálós sötétből,
egyre följebb, egyre magasabbra ...
Pihenj csak barátom ...
Ha jön a gyors,
az angyalok úgylis felébrednek,
s majd a vonaton megmutatom
ezt a versem is.

TÜKÖR, olaj, vászon, 100×100 cm, 2008